

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 503/2011-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. novembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť J. Š., t. č. vo výkone trestu, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi zaručeného v čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Sžz 4/2010 a jeho uznesením z 24. augusta 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. Š. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. októbra 2011 doručená sťažnosť J. Š., t. č. vo výkone trestu (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46

ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi zaručeného v čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Sžz 4/2010 a jeho uznesením z 24. augusta 2011.

Z príloh sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa podaním doručeným najvyššiemu súdu 6. mája 2010 označeným ako návrh na ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy domáhal, aby najvyšší súd Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „odporca“) uložil zákaz pokračovať v porušovaní základných práv a slobôd a ľudských práv a základných slobôd a prikázal mu obnoviť stav pred porušením a alternatívne navrhol prerušiť konanie podľa ustanovenia § 109 ods. 1 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku. Návrh odôvodnil tým, že aplikáciou niektorých ustanovení vyhlášky odporcu č. 368/2008 Z. z., ktorou sa vydáva Poriadok výkonu trestu odňatia slobody, dochádza k porušovaniu jeho základných práv a slobôd.

Najvyšší súd konanie o návrhu sťažovateľa uznesením sp. zn. 6 Sžz 4/2010 z 24. augusta 2011 zastavil z dôvodu neodstránenia nedostatkov podania.

Podľa názoru sťažovateľa postupom a uznesením najvyššieho súdu boli porušené ním označené práva, čo odôvodnil takto:

„Podľa môjho názoru porušovateľ v napadnutom konaní č. 6 Sžz 4/2010 postupoval svojvoľne a contra legem, keď zastavil predmetné konanie, čím sa tak... dopustil voči sťažovateľovi extrémneho formalizmu a odmietnutia spravodlivosti... V príkrom rozpore s ústavným zákazom v zmysle čl. 46 ods. 1, 2 Ústavy ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru, pričom vôbec nerešpektoval žalobný petit sťažovateľa a odmietol prijať fakt, že žiadne konanie, ktoré sťažovateľ napadol nemalo určený presný predmet a spisovú značku, preto ich nebolo možné zahrnúť a špecifikovať do žalobného petitu. Napriek tomu sa NS SR mohol a mal vecou riadne meritórne zaoberať a nie konanie protiprávne zastaviť. Týmto vadným procesným postupom a napadnutým rozhodnutím (uznesením z 24. 8. 2011) porušovateľ

negatívne zdiskriminoval sťažovateľa, negatívne zasiahol do podstaty účelu a významu v petite sťažnosti špecifikovaných práv v rozpore s duchom ústavy a dohovoru, preto navrhujem ústavnému súdu tejto sťažnosti v celom rozsahu vyhovieť... a obnoviť tak stav pred týmto protiústavným zásahom vrátením veci porušovateľovi na ďalší procesný postup, resp. ďalšie konanie...

Námietku porušenia práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy považujem tiež za dôvodnú, nakoľko protiprávnym postupom a rozhodnutím sa vec v merite nedostala pred relevantný senát, aby o veci rozhodol a taktiež z toho dôvodu, že porušovateľ nevyhovel návrhu žalobcu – sťažovateľa o prerušení konania v zmysle § 109 ods. 1 písm. b) OSP, čím sa vec nemohla sprostredkovane dostať pred relevantných sudcov Ústavného súdu (pléna) k vyriešeniu namietaných (ne)ústavných prejudiciálnych otázok (tvoriacich podstatu žaloby)...“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil, *„že Najvyšší súd SR... právoplatným protiústavným rozhodnutím (uznesením) zo dňa 24. 8. 2011 a protiústavným postupom v konaní vedenom pod č. k. 6 Sžz 4/2010 porušil sťažovateľove základné právo nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1... Ústavy, základné právo na súdnu ochranu a prístup k nej ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1, 2 Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru“.*

Sťažovateľ ďalej požadoval zrušiť napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu, vec mu vrátiť na ďalšie konanie a zaviazat' ho na náhradu *„všetkých prípadných trov konania sťažovateľa a štátu“.*

Napokon sťažovateľ požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom konania ústavného súdu bolo preskúmať, či postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Sžz 4/2010 a jeho uznesením z 24. augusta 2011 došlo k porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi zaručeného v čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru

V súvislosti s namietaným rozhodnutím najvyššieho súdu ústavný súd v prvom rade podotýka, že jeho úlohou nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Ústavný súd je v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto

právomoc spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mu umožňuje preskúmať aj napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, avšak iba z hľadiska, či sú alebo nie sú v súlade s ústavno-procesnými zásadami upravenými v ústave. Ústavný súd nevykladá iné ako ústavné zákony, a preto musí preskúmať len to, či sa tieto zákony nevyložili spôsobom, ktorý je svojvoľný (arbitrárny) alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu takýchto právnych úprav.

Inými slovami, skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05, II. ÚS 127/07). Ak nie sú splnené tieto predpoklady na preskúmanie rozhodnutí všeobecných súdov, ústavný súd nemôže dospieť k záveru o vecnej spojitosti medzi základnými právami alebo slobodami, ktorých porušenie sa namieta, a napádaným rozhodnutím všeobecných súdov, prípadne postupom, ktorý im predchádzal.

Najvyšší súd svoje rozhodnutie odôvodnil takto:

„Navrhovateľ sa podaním... domáhal, aby súd odporcovi uložil zákaz pokračovať v porušovaní základných práv a slobôd a ľudských práv a základných slobôd a prikázal mu obnovenie stavu pred porušením, alternatívne navrhol prerušiť konanie podľa ust. § 109 ods. 1 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku... Svoj návrh odôvodnil tým, že ako odsúdený toho času vo výkone trestu odňatia slobody sa cíti byť ukrátený na svojich základných právach a slobodách zaručených Ústavou Slovenskej republiky a Dohovorom o ochrane ľudských práva a základných slobôd v dôsledku aplikácie niektorých ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 368/2008 Z. z., ktorou sa vydáva Poriadok výkonu trestu odňatia slobody, konkrétne § 5 ods. 2, 44 ods. 3 a § 75 ods. 1... keďže ako fyzická osoba nemá aktívnu legitimáciu na podanie návrhu na začatie konania o súlade právnych predpisov, žiadal o jeho podanie súd.

Keďže podanie navrhovateľa nespĺňalo osobitné náležitosti návrhu podľa piatej hlavy piatej časti O. s. p., uvedené v ustanovení § 250v a nasl. O. s. p., bol navrhovateľ uznesením zo dňa 23. 3. 2011, č. k. 6 Sžz/4/2010-4, vyzvaný na ich doplnenie a súčasne bol

poučený o následkoch neodstránenia vytknutých väd podania. Uznesenie bolo navrhovateľovi doručené dňa 28. 3. 2011.

Navrhovateľ písomným podaním doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dňa 14. 4. 2011 reagoval na výzvu, avšak vady svojho podania neodstránil, a teda podanie trpí naďalej vadami, pre ktoré nie je možné návrh navrhovateľa vecne vybaviť.

Z obsahu podania nebolo zrejmé, akým konkrétnym zásahom orgánu verejnej správy bolo zasiahnuté do subjektívnych práv navrhovateľa, kedy bol takýto zásah voči navrhovateľovi vykonaný a kedy sa o ňom dozvedel a taktiež, či účinky zásahu trvajú a hrozí ich opakovanie. Nebolo zrejmé, aké prostriedky nápravy, ktoré navrhovateľovi osobitný predpis priznáva, v rámci nápravy, uplatnil. Ďalej navrhovaný výrok, teda to, ako má súd rozhodnúť, nebol formulovaný dostatočne jasne a určito vo vzťahu k neoprávnenému zásahu.

Navrhovateľ vo svojom písomnom podaní doručenom súdu dňa 14. 4. 2011 v nadväznosti na výzvu doplnil, že za nezákonný zásah odporcu ako orgánu verejnej správy považuje ustanovenie a aplikáciu protiústavných a nezákonných ustanovení § 5 ods. 2, § 44 ods. 3 a § 75 ods. 1, 2, 3 vyhlášky č. 368/2008 Z. z.. Navrhovateľ uviedol, že o tomto zásahu sa dozvedel zákonnou fikciou v zmysle ustanovenia § 2 zákona o zbierke zákonov. Domnieva sa, že nezákonný zásah nie je iba aktívna činnosť, ale aj pasivita, keď si orgán verejnej správy neplní zákonné povinnosti a odmieta svojvoľne odstrániť protiprávny stav, čo v danej veci môže podľa názoru navrhovateľa vykonať zmenou ustanovení, ktoré sú v rozpore s ústavou, a to považuje za protiprávny zásah. Tieto zásahy spočívajú aj v permanentnom vydávaní protiústavných pokynov a príkazov zložkami zboru väzenskej a justičnej stráže pod hrozbou disciplinárneho stíhania v prípade neuposlušnosti, čo vyplýva z interných smerníc namietanej vyhlášky. Uvádza, že naposledy sa musel dať ostriať, na základe takéhoto pokynu niekedy v marci 2011. Týmto sú neustále obmedzované navrhovateľove práva špecifikované v navrhovanom žalobnom petite. Taktiež uvádza, že využil všetky dostupné prostriedky nápravy, či už prostredníctvom Generálnej prokuratúry... ako i Ombudsmana... V súvislosti s navrhovaným petitom trvá na jeho doslovnom pôvodne navrhovanom znení, ktoré doplnil o požiadavku preventívnej ochrany vo forme súdneho rozhodnutia - výroku pro futuro a vyriešenie prejudiciálnych sporných

otázok v ustanoveniach §§ 5 ods. 2, § 75 ods. 1, 2, 3, § 44 ods. 3 vyhlášky č. 368/2008 Z. z. v rovine (ne)ústavnosti.

Podľa § 244 ods. 5 veta prvá O. s. p. súdy v správnom súdnictve konajú o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy a o vykonateľnosti rozhodnutí cudzích správnych orgánov.

Podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 250v ods. 1 O. s. p. fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že bola ukrátená na svojich právach a právom chránených záujmoch nezákonným zásahom orgánu verejnej správy, ktorý nie je rozhodnutím, a tento zásah bol zameraný priamo proti nej alebo v jeho dôsledku bol proti nej priamo vykonaný, môže sa pred súdom domáhať ochrany proti zásahu, ak taký zásah alebo jeho dôsledky trvajú alebo hrozí jeho opakovanie.

Podľa § 250v ods. 8 O. s. p. na konanie podľa tejto hlavy sa použijú ustanovenia prvej a druhej hlavy tejto časti primerane, ak v tejto hlave nie je ustanovené inak.

Podľa § 250d ods. 3 O. s. p. súd uznesením konanie zastaví, ak sa žaloba podala oneskorene, ak ju podala neoprávnená, osoba, ak smeruje proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdom, ak žalobca neodstránil vady žaloby, ktorých odstránenie súd nariadil a ktoré bránia vecnému vybaveniu žaloby, alebo ak žalobca nie je zastúpený podľa § 250a alebo ak žaloba bola vzatá späť (§ 250h ods. 2). Odvolanie proti uzneseniu je prípustné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní písomného podania navrhovateľa v jeho doplnenom znení dospel k záveru, že konanie je potrebné s poukazom na ustanovenie § 250d ods. 3 O. s. p. zastaviť z dôvodu, že podanie trpí i naďalej vadami, ktorých odstránenie súd nariadil a ktoré bránia vecnému vybaveniu návrhu. Z obsahu podania, napriek navrhovateľovej snahe, i naďalej nevyplýva, k akému konkrétnemu zásahu a do akého subjektívneho práva (t. j. konkrétna možnosť subjektu správať sa určitým spôsobom zamýšľaným právnou normou) navrhovateľa bolo zasiahnuté. Nestačí všeobecné konštatovanie o vykonaní zásahu aplikáciou ustanovení vyhlášky č. 368/2008 Z. z. vydávaním príkazov a pokynov zborom väzenskej a justičnej stráže pod hrozbou

disciplinárneho potrestania. Taktiež nie je súdu zrejmé, aké subjektívne práva mali byť takouto aplikáciou vyhlášky dotknuté. Keďže navrhovateľ nekonkretizoval zásah, ktorým malo byť zasiahnuté do jeho subjektívnych práv, je taktiež nemožné posúdiť, či bola dodržaná lehota na podanie návrhu podľa piatej hlavy piatej časti O. s. p.. Záverom súd poukazuje na absenciu riadneho vykonateľného petitu - výroku, ktorý je na podanie kvalifikovaného návrhu nevyhnutné formulovať tak, aby bol v súlade s obsahom návrhu ako i všeobecnými požiadavkami o jeho jasnom, určitom a vykonateľnom znení.

Vzhľadom na to, že podanie i naďalej trpí nedostatkami a ide o také vady, ktoré bránia vecnému vybaveniu návrhu, rozhodol súd tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.“

V citovanej časti odôvodnenia sťažnosťou napadnutého rozhodnutia najvyšší súd uviedol jednoznačné dôvody, pre ktoré konanie o návrhu sťažovateľa zastavil. Svoje závery pritom oprel o konkrétne ustanovenia relevantného procesno-právneho predpisu (Občianskeho súdneho poriadku), ktoré v rozhodnutí odcitoval.

Podľa názoru najvyššieho súdu návrh sťažovateľa obsahoval nedostatky, ktoré v odôvodnení rozhodnutia jasne konkretizoval a na odstránenie ktorých sťažovateľa vyzval spolu s upozornením na právne následky vyplývajúce z ich neodstránenia. Po reakcii sťažovateľa na výzvu najvyšší súd znova konštatoval, že sťažovateľ nedostatky v požadovanej miere neodstránil a podanie naďalej trpelo „vadami“, pre ktoré nebolo možné návrh vecne vybaviť. Z uvedeného dôvodu postupoval podľa § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku a konanie o návrhu sťažovateľa zastavil.

Ústavný súd vzhľadom na tieto okolnosti prejednávanej veci sťažovateľa vyhodnotil rozhodnutie najvyššieho súdu a postup, ktorý jeho vydaniu predchádzal, ako ústavne súladný, pretože výklad a aplikácia ustanovení procesno-právneho predpisu, ktorým sa konanie riadilo (t. j. Občianskeho súdneho poriadku), nebolo v rozpore s jeho znením. Z rozhodnutia najvyššieho súdu nevyplýva žiadna svojvôľa alebo neodôvodnenosť jeho záverov. Najvyšší súd rozhodol plne v intenciách príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku spôsobom, ktorý neodporuje zmyslu ani účelu označených ustanovení.

V každom prípade postup najvyššieho súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľa nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, teda najvyšší súd v danom prípade neporušil označené základné právo sťažovateľa nesprávnou alebo svojvoľnou aplikáciou a výkladom práva. V konečnom dôsledku ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov najvyššieho súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci najvyššieho súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecnými súdmi, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor najvyššieho súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad najvyšším súdom takéto nedostatky nevykazuje.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 2 ústavy a základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi zaručeného v čl. 48 ods. 1 ústavy

Sťažovateľ v ďalšej časti sťažnosti namieta, že najvyšší súd postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Sžz 4/2010 a svojím uznesením z 24. augusta 2011 porušil aj jeho základné právo na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 2 ústavy a základné právo nebyť odňatý zákonnému sudcovi zaručené v čl. 48 ods. 1 ústavy. Z obsahu sťažnosti však jednoznačne vyplýva, že sťažovateľ porušenie týchto základných práv odvodzuje od namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1

ústavy (napr. formulácia „*protiprávnym postupom a rozhodnutím sa vec v merite nedostala pred relevantný senát...*“). Pretože ústavný súd porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani postupom, ani rozhodnutím najvyššieho súdu nezistil, nemohol konštatovať v tomto konkrétnom prípade ani porušenie základných práv zaručených v čl. 46 ods. 2 a čl. 48 ods. 1 ústavy. Z tohto dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Keďže sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá a rozhodovanie o jeho ďalších požiadavkách (zrušenie rozhodnutia najvyššieho súdu, vrátenie mu veci na ďalšie konanie a pod.) je viazané na vyslovenie porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo, bolo bez právneho významu sa týmito návrhmi sťažovateľa zaoberať. Z dôvodu odmietnutia sťažnosti sťažovateľa pri jej predbežnom prerokovaní taktiež neprichádzalo do úvahy rozhodovať o jeho žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. novembra 2011